

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Šventyklos palaiminimai

Lankydamiesi šventykloje galime pajusti dvasingumą ir ramybę.

Mano mylimi broliai ir seserys, koks dėkingas esu, kad galiu būti su jumis ši nuostabų Velykų rytą, kai mūsų mintys nukrypsta į pasaulio Gelbėtoją. Kiekvienam iš jūsų siunčiu savo meilę bei sveikinimus ir meldžiu, kad mūsų Dangiškasis Tėvas įkvėptų mano žodžius.

Per šią konferenciją sukanka septyneri metai nuo tada, kai buvau palai-kytas Bažnyčios prezidentu. Tai buvo įtempti metai, kupini ne tik sunkumų, bet ir nesuskaičiuojamų palaiminimų. Tarp tų man labiausiai patikusių ir švenčiausių palaiminimų buvo progos pašventinti ar peršventinti šventyklas.

Praeitą lapkritį man teko privilegija pašventinti gražią naują Arizonos Finikso šventyklą. Kartu su manimi buvo Prezidentas Dyteris F. Uchtdorf, vyresnysis Dalinas H. Ouksas, vyresnysis Ričardas Dž. Meinsas, vyresnysis Lynas G. Robinsas ir vyresnysis Kentas F. Ričardas. Pašventinimo išvakarėse buvo surengta nepakartojama kultūros šventė, kurioje nuostabiai pasirodė daugiau nei 4000 mūsų jaunuolių iš šventyklos apygardos. Kitą dieną ši šventykla buvo pašventinta per tris šventas ir įkvepiančias sesijas.

Šventyklų statymas labai aiškiai rodo Bažnyčios augimą. Šiuo metu visame pasaulyje veikia 144 šventyklos, 5 yra remontuojamos ir dar 13 statoma. Be to, pradėti įvairūs 13 šventyklų, apie kurias skelbėme anksčiau, pasiruošimo statyboms darbai. Šiais metais tikimės pakartotinai pašventinti 2 šventyklas ir užbaigti bei pašventinti penkias naujas šventyklas.

Pastaruosius dvejus metus pastangas buvome sutelkę į anksčiau paskelbtų šventyklų užbaigimą, tad laikinai neplanavome papildomų šventyklų statybų. Tačiau šį rytą man labai malonu paskelbti tris naujas šventyklas, kurios bus pastatytos šiose vietose: Abidžane, Dramblio Kaulo Krante; Port o Prese, Haityje, ir Bankoke, Tailande. Kokie nuostabūs palaiminimai laukia mūsų ištikimųjų narių šiose vietovėse, kaip ir visur, kur tik pasaulyje yra šventyklos.

Ir toliau tiriamo poreikius bei ieškome vietų kitoms šventykloms, nes trokštame, kad kuo daugiau narių turėtų galimybę šventyklą lankyti be didelių laiko ir išteklių aukų. Kaip ir praeityje, taip ir toliau jus informuosime apie šiuo klausimu priimtus sprendimus.

Kai mąstau apie šventyklas, mano mintys nukrypsta į ten gaunamus gausius palaiminimus. Įžengdami pro šventyklos duris mes paliekame pasaulio pramogą ir sumaištį. Šios šventovės viduje randame grožį ir tvarką. Tai yra vieta mūsų sieloms pailsėti ir atsikvėpti nuo gyvenimo rūpesčių.

Lankydamiesi šventykloje galime pajusti dvasingumą ir ramybę, pranokstančius bet kokius kitus jausmus, galinčius ateiti į žmogaus širdį. Suvoksime tikrąją šių Gelbėtojo žodžių prasmę: „Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę. [...] Tenebūkštauja jūsų širdys ir teneliūdi!“¹

Tokia ramybė gali papildyti bet kokią širdį – neramią, prislėgtą sielvarto, sumišusią, meldžiančią pagalbos.

Neseniai asmeniškai susipažinau su vienu vaikinuku, kuris šventykloje lankėsi su pagalbos meldžiančia širdimi. Prieš daugelį mėnesių jis buvo gavęs pašaukimą tarnauti misionieriumi Pietų Amerikoje. Tačiau dokumentai vizai gauti buvo taip ilgai tvarkomi, kad jis buvo paskirtas į kitą misiją Jungtinėse Valstijose. Nors nusiminė, kad negalės tarnauti pirmojo pašaukimo vietoje, gavęs naują paskyrimą, jis uoliai darbavosi, pasiryžęs tarnauti visomis savo išgalėmis. Tačiau jo ryžtą silpnino neigiama įtaka misionierių, kuriems, jo manymu, labiau rūpėjo smagiai praleisti laiką, nei dalintis Evangelija.

Po kelių mėnesių šį vaikiną ištiko labai rimtas sveikatos sutrikimas, dėl kurio jis buvo dalinai paralyžiuotas; tad buvo išsiųstas į namus gydytis.

Po kelių mėnesių vaikiną visiškai pasveiko, o paralyžius dingo. Jis buvo informuotas, kad vėl galės tarnauti

misionieriumi – šio palaiminimo jis meldė kiekvieną dieną. Liūdino tik tai, kad jis turėjo grįžti į tą pačią misiją, iš kurios išvyko, kurioje kai kurių misionierių elgesys ir požiūris buvo ne visai deramas.

Į šventyklą jis atvyko ieškodamas paguodos ir patvirtinimo, kad būdamas misionieriumi patirs gerų dalykų. Jo tėvai irgi meldėsi, kad šis apsilankymas šventykloje reikiamai padėtų jų sūnui.

Po sesijos įėjęs į celestialinį kambarį vaikas atsisėdo į kėdę ir pradėjo melsti savo Dangiškojo Tėvo patarimo.

Netrukus į celestialinį kambarį įėjo kitas vaikas, vardu Lendonas. Kai įėjo į kambarį, jo žvilgsnį iš karto patraukė kėdėje sėdintis užsimerkęs ir akivaizdžiai besimeldžiantis vaikas. Lendonas pajuto aiškų raginimą pasikalbėti su tuo vaikinu. Tačiau nedrįsdamas trukdyti jis nusprendė palaukti. Praėjus kelioms minutėms vaikas vis dar meldėsi. Lendonas suprato, kad nebegali ignoruoti raginimo. Jis priėjo prie vaikino ir švelniai palietė jo petį. Vaikas žvilgtelejo aukštyn nustebęs, kad kažkas jam sutrukdė. Lendonas tyliai tarė: „Pajutau norą pasikalbėti su jumis, nors ne visai žinau kodėl.“

Kai jie pradėjo kalbėtis, vaikas Lendonui išliejo savo širdį paaiškindamas situaciją ir pabaigoje išsakydamas

troškimą būti nuramintas ir padrašintas dėl misijos. Lendonas, pats prieš metus grįžęs iš sėkmingos misijos, papasakojo, ką patyrė misijoje, su kokiais iššūkiais bei rūpesčiais teko susidurti, kaip prašė pagalbos iš Viešpaties ir kokius palaiminimus gavo. Jo žodžiai buvo guodžiantys ir patikinantys, o jo entuziazmas dėl misijos buvo užkrečiantis. Kai galiausiai vaikino baimės atslūgo, jį apgaubė ramybė. Supratęs, kad į jo maldą buvo atsakyta, jis pajuto gilų dėkingumą.

Abu vaikinai kartu pasimeldė, ir tada Lendonas susiruošė išeiti, laimingas, kad paklausė gauto įkvėpimo. Kai jis pakilo, vaikas paklausė Lendoną: „Kurioje misijoje tarnavote?“ Iki tol nė vienas iš jų nebuvo užsiminęs, kurioje misijoje tarnavo. Kai Lendonas pasakė savo misijos pavadinimą, vaikino akyse ėmė tvinkti ašaros. Lendonas tarnavo toje pačioje misijoje, į kurią sugrįš tas vaikas!

Neseniai Lendonas laiške man papasakojo, ką tas vaikas jam pasakė prieš išsiskiriant: „Tikėjau, kad Dangiškasis Tėvas mane palaimins, tačiau net neįsivaizdavau, kad man padėti Jis atsiųs žmogų, kuris tarnavo mano misijoje. Dabar jau žinau, kad viskas bus gerai.“² Nuolanki nuoširdi malda buvo išklaudyta ir atsakyta.

Mano broliai ir seserys, gyvenime pasitaikys pagundų; patirsime

išmėginimų ir iššūkių. Jei lankysime šventyklą ir prisiminsime ten sudarytas sandoras, sugebėsime geriau įveikti tas pagundas ir pakelti savo išmėginimus. Šventykloje galime surasti ramybę.

Šventyklos palaiminimai yra neįkainojami. Vienas palaiminimų, už kurį esu dėkingas kiekvieną savo gyvenimo dieną, yra tas, kurį mudu su mano mylima žmona Frensis gavome klūpodami prie šventojo altoriaus ir sudarydami sandoras, surišančias mudu visai amžinybei. Man nėra brangesnio palaiminimo nei ramybė ir paguoda, kylančios iš žinojimo, kad mudu vėl būsime drauge.

Mūsų Dangiškasis Tėvas telaimina mus garbinimo šventykloje dvasia, kad būtume paklusnūs Jo įsakymams ir rūpestingai sektume mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pėdomis. Liudiju, kad Jis yra mūsų Išpirkėjas. Jis yra Dievo Sūnus. Jis yra Tas, kuris tą pirmąjį Velykų rytą išėjo iš kapo, visiems Dievo vaikams atnešdamas amžinojo gyvenimo dovaną. Šią nuostabią dieną švęsdami tą svarbų įvykį sukalbėjime dėkingumo maldas už Jo nuostabias ir nepakartojamas dovanas mums. Kad taip būtų, nuolankiai meldžiu Jo šventu vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Jono 14:27.

2. Asmeninė Tomo S. Monsono korespondencija.

Mūsų laikų mokymai

Nuo 2015 m. gegužės iki 2015 m. spalio mėn. ketvirtų sekmadienių Melchizedeko kunigystės ir Paramos bendrijos pamokoms reikia ruošti pagal 2015 m. balandžio mėn. visuotinės konferencijos kalbas. Spalio mėnesį galima ruošti pagal 2015 m. balandžio arba 2015 m. spalio visuotinių konferencijų kalbas. Naudojamas kalbas turi parinkti kuolo ar apygardos prezidentai arba šią atsakomybę jie gali pavesti vyskupams ar skyrių prezidentams.

Konferencijos kalbas (įvairiomis kalbomis) galite rasti internete adresu conference.lds.org.

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas
Antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Malonės dovana

Šiandien ir per amžius Dievo malonė prieinama visiems, kurių sudužusios širdys ir atgailaujančios dvasios.

Velykų sekmadienį švenčiame labiausiai lauktą ir šlovingiausią įvykį pasaulio istorijoje.

Ta diena pakeitė viską.

Tą dieną pasikeitė mano gyvenimas.

Pasikeitė jūsų gyvenimas.

Pasikeitė visų Dievo vaikų likimas.

Tą palaimintą dieną žmonijos

Gelbėtojas, prisiėmęs mus kausčiusias nuodėmės ir mirties grandines, sutraukė jas ir išlaisvino mus.

Dėl mūsų mylimo Išpirkėjo aukos nebėra mirties geluonies ir kapo pergalės,¹ Šėtono galia laikina, ir mes Jėzaus Kristaus *prisikėlimu* esame atgimdyti gyvai vilčiai.²

Tikrai Apaštalas Paulius neklydo sakydamas, kad galime guosti vieni kitus šiais žodžiais.³

Dievo malonė

Dažnai kalbame apie Gelbėtojo Apmokėjimą – ir pelnytai!

Pasak Jokūbo, „kodėl gi nekalbėti apie Kristaus apmokėjimą ir nesiekti tobulo jo pažinimo“?⁴ Tačiau kada, progai pasitaikius, „kalbame apie Kristų, [...] džiūgaujame Kristumi, [...] pamokslaujame apie Kristų [ir] pranašaujame apie Kristų“⁵, niekada negalime prarasti tos pagarbos ir

gilaus dėkingumo už amžiną Dievo Sūnaus auką jausmo.

Mūsų mokyme, pokalbiuose ir širdyse Gelbėtojo Apmokėjimas negali tapti banalybe. Jis yra šventas, nes per šią didžiąją ir paskutinę auką Jėzus Kristus atnešė „išgelbėjimą visiems tiems, kurie tikės jo vardą“⁶.

Su nuostaba galvoju, kad Dievo Sūnus nusižemino, kad išgelbėtų mus, tokius netobulus, netyrus, linkusius klysti ir nedėkingus. Savo ribotu protu bandžiau suprasti Gelbėtojo Apmokėjimą ir galiu pateikti tik tokį paaiškinimą: Dievas myli mus stipriai, tobulai ir amžinai. Negaliu net bandyti suvokti, koks yra Kristaus meilės plotis, ilgis, aukštis ir gylis.⁷

Tos meilės galinga išraiška, Raštuose dažnai vadinama *Dievo malone* – dieviška pagalba ir stiprybės dovana, per kurią mes augame nuo ydingų ribotų sutvėrimų, kokie esame dabar, iki išaukštintų tiesos ir šviesos esybių, kol esame pašlovinami tiesa ir žinome viską.⁸

Ta Dievo malonė yra nuostabiausias dalykas. Vis dėlto dažniausiai ji yra klaidingai suprantama.⁹ Tačiau, jeigu ketiname paveldėti tai, kas buvo paruošta mums Jo amžinojoje

karalystėje, turime žinoti apie Dievo malonę.

Todėl norėčiau pakalbėti apie malonę. Visų pirma, kaip malonė *at-rakina dangaus vartus*, ir, antra, kaip ji *atveria dangaus langus*.

Pirma, malonė atrakina Dangaus vartus

Kadangi visi esame „nusidėję ir stokoj[a]me Dievo garbės“¹⁰ ir „niekas nešvarus negali įeiti į Dievo karalystę“¹¹, visi esame neverti sugrįžti Dievo akivaizdon.

Net jei tarnautume Dievui visa savo siela, to nepakanka, nes vis tiek būtume „nenaudingi tarnai“¹². Mes negalime pelnyti bilieto į dangų; kelią užkerta teisingumo reikalavimai, kurių patys negalime patenkinti.

Tačiau niekas neprarasta.

Dievo malonė yra mūsų didžiausia ir amžina viltis.

Per Jėzaus Kristaus auką malonės planas patenkina teisingumo reikalavimus¹³ „ir sukuria pagrindą žmonėms turėti tikėjimą atgailai“¹⁴.

Net jei mūsų nuodėmės būtų raudonos, jos gali tapti baltos kaip sniegas.¹⁵ Dėl to, kad mūsų mylimas Gelbėtojas „atidavė save kaip išpirką už visus“¹⁶, mums yra atvertas kelias į Jo amžinąją karalystę.¹⁷

Vartai yra atrakinti!

Tačiau Dievo malonė nesugrąžina mūsų paprasčiausiai į ankstesnę nekaltumo būseną. Jeigu išgelbėjimas reiškia tik mūsų klaidų ir nuodėmių ištrynimą, tuomet, kad ir koks nuostabus būtų išgelbėjimas, jis neįgyvendina Tėvo siekių mūsų atžvilgiu. Jis siekia daug daugiau: Jis nori, kad Jo sūnūs ir dukros taptų kaip Jis.

Dėl Dievo malonės dovanos mokinytės kelias neveda atgal; jis veda aukštyn.

Jis veda į aukštumas, kurių negalime suvokti! Jis veda į išaukštinimą celestialinėje mūsų Dangiškojo Tėvo karalystėje, kur mes artimųjų apsuptyje gausime „jo pilnatvės ir jo šlovės“¹⁸. Viskas yra mūsų, o mes esame Kristaus.¹⁹ Iš tiesų, visa, ką turi Tėvas, bus atiduota mums.²⁰

Kad galėtume paveldėti šią šlovę, reikia daugiau nei atraktinių vartų, mes turime įeiti pro vartus su nuoširdžiu ketinimu keistis – taip smarkiai pasikeisti, kad Raštuose tai apibūdinama taip: „užgimti iš Dievo, atsiversti iš savo [pasaulietinės] ir puolusios būsenos į teismo būseną, būdami išpirkti Dievo, tapdami jo sūnumis ir dukromis“²¹.

Antra, malonė atveria Dangaus langus

Kitas Dievo malonės pasireiškimas yra dangaus langų, per kuriuos Dievas išlieja galios ir stiprybės palaimas, įgalinančias mus pasiekti tai, ko kitaip niekaip negalėtume pasiekti, atvėrimas. Tai per nuostabią Dievo malonę Jo vaikai gali įveikti apgaviko povandeninės srovės ir smegduobės, pakilti virš nuodėmės ir „[būti] tobuli Kristuje“²².

Nors visi turime silpnybių, tačiau galime jas įveikti. Iš tikrųjų, per Dievo malonę silpnybės gali tapti stiprybėmis, jeigu nusizeminsime ir tikėsime.²³

Per mūsų gyvenimą Dievo malonė teikia laikinuosius palaiminimus ir dvasines dovanas, kurios sustiprina mūsų gebėjimus ir praturtina mūsų gyvenimą. Jo malonė taurina mus. Jo malonė padeda mums tapti geriausiems, kokie tik galime būti.

Kas gali būti jos vertas?

Biblijoje skaitome apie Kristaus apsilankymą pas fariziejų Simoną.

Iš šalies pažiūrėjus, Simonas atrodė geras ir teisingas žmogus. Jis nuolat vykdė savo religinius įsipareigojimus: laikėsi įstatymo, mokėjo dešimtinę, šventė Šabą, kasdien meldėsi ir vaikščiojo į sinagogą.

Bet, Jėzui esant pas Simoną, priėjo moteris, savo ašaromis nuplovė Gelbėtojo kojas ir patepė jas geru aliejumi.

Simonui nepatiko ši garbinimo išraiška, nes žinojo, kad ta moteris

nusidėjėlė. Simonas manė, kad jeigu Jėzus to nežino, Jis tikriausiai ne pranašas – antraip Jis nebūtų leidęs tai moteriai prie Jo prisiliesti.

Įžvelgdamas jo mintis Jėzus atsigręžė į Simoną ir uždavė klausimą. „Skolintojas turėjo du skolininkus. Vienas buvo skolingas penkis šimtus denarų o kitas – penkiasdešimt.

Jiems neturint iš ko atiduoti, jis dovanavo abiem. Katras labiau jį mylės?“

Simonas atsakė, jog tasai, kuriam daugiau dovanota.

Jėzus tada pateikė svarbią pamoką: „Matai šitą moterį? [...] jai atleidžiama daugybė jos nuodėmių, *nes ji labai pamilo*. Kam mažai atleista, tas menkai myli.“²⁴

Į kurį iš tų dviejų žmonių esame panašesni?

Ar esame kaip Simonas? Ar esame patenkinti ir ramūs dėl savo gerų darbų, pasitikintys savo pačių teismu? Galbūt esame truputį nekantrūs su tais, kurie negyvena pagal mūsų standartus? Ar mechaniškai atliekame veiksmus, lankomės susirinkimuose, žiovaujame Evangelijos doktrinos pamokoje ir galbūt vis žvilgčiojame į savo mobiliuosius telefonus sakramento susirinkimo metu?

O gal esame panašesni į šią moterį, kuri manė esanti visiškai ir beviltiškai pražuvusi dėl nuodėmės?

Ar mes *labai mylime*?

Ar suprantame savo įsiskolinimą Dangiškajam Tėvui ir visa siela meldžiamės Dievo malonės?

Ar priklausę melstis vis prisime name savo geriausias darbus, ar vis dėlto išpažįstame savo klaidas, meldžiamės Dievo malonės ir liejame dėkingumo ašaras už nuostabų išpirkimo planą?²⁵

Išgelbėjimo negalima nusipirkti paklusnumo valiuta; jis įsigyjamas Dievo Sūnaus krauju.²⁶ Manymas, kad savo gerus darbus galime iškeisti į išgelbėjimą, panašus į įsitikinimą, kad nusipirkus lėktuvo bilietą mums priklausys ir avialinijos. Arba panašus į manymą, kad, sumokėję savo namo nuomą, įgyjame teisę į visą žemės planetą.

Kodėl turime paklusti?

Jeigu malonė yra Dievo dovana, kodėl paklusnumas Dievo įsakymams yra toks svarbus? Kam vargintis su Dievo įsakymais arba dėl to atgailauti? Gal reikėtų tiesiog pripažinti, kad esame nuodėmingi, ir leisti Dievui mus išgelbėti?

Arba paklausiu Pauliaus žodžiais: „Gal mums pasilikti nuodėmėje, kad gausėtum malonę?“ Paulius atsako paprastai ir aiškiai: „Nieku būdu!“²⁷

Broliai ir seserys, mes laikomės Dievo įsakymų iš meilės Jam!

Bandymas visa širdimi ir protu suprasti Dievo malonės dovaną mus labiau skatina nuolankiai ir su dėkingumu mylėti mūsų Dangiškajį Tėvą ir Jam paklusti. Ėjimas mokinytės keliu taurina mus, gerina mus, padeda mums tapti panašesniems į Jį ir veda atgal Jo akivaizdon. Viešpaties, mūsų Dievo, Dvasia taip galingai pakeičia mus, „kad mes jau nebelinkę daryti pikta, bet linkę nuolat daryti gera“²⁸.

Tad mūsų paklusnumas Dievo įsakymams natūraliai kyla iš mūsų nesibaigiančios meilės ir dėkingumo už Dievo gerumą. Ta nuoširdžios meilės ir dėkingumo forma stebuklingai sujungia mūsų darbus su Dievo malone. Dorybė nepaliaujamai puošia mūsų mintis ir mūsų pasitikėjimas Dievo akivaizdoje auga.²⁹

Brangūs broliai ir seserys, ištikimas Evangelijos laikymasis nėra našta. Tai yra džiugi repeticija – ruošimasis paveldėti didžią šlovę amžinybėje. Siekiame paklusti mūsų Dangiškajam Tėvui, nes mūsų dvasios tampa labiau suderintos su dvasiniais dalykais. Atsiveria tokios perspektyvos, kokių iki tol nežinojome. Nušvitimas ir supratimas pasiekia mus tada, kai vykdomė Tėvo valią.³⁰

Malonė yra Dievo dovana, o mūsų troškimas paklusti kiekvienam Dievo įsakymui tai mūsų, mirtingųjų, rankos ištiesimas priimti tą šventą dovaną iš mūsų Dangiškojo Tėvo.

Padarome viską, ką galime

Suprasti Dievo malonę labai padėjo pranašas Nefis, sakydamas:

„Mes stropiai darbuojamės [...] kad įtikintume savo vaikus ir taip pat savo brolius tikėti Kristų ir susitaikyti su Dievu; nes žinome, kad *esame išgelbėjami malone po to, kai mes padarėme viską, ką galime.*“³¹

Tačiau galvoju, kad kartais neteisinau suprantame frazę „po to, kai mes padarėme viską, ką galime“. Turime suprasti, kad „po to“ nereiškia „kadangi“.

Nesame išgelbėjami, „kadangi“ padarėme viską, ką galime. Ar kas nors padarėme *viską*, ką galime? Ar Dievas laukia, kol įdėsime visas pastangas, kad įsiterptų į mūsų gyvenimą Savo gelbstinčia malone?

Daug žmonių netenka drąsos, nes nuolat klumpa. Jie patys jaučia, kad „dvasia ryžtinga, bet kūnas silpnas“³². Kartu su Nefiu jie garsiai šaukia: „Mano siela liūdi, dėl mano nedorybių.“³³

Esu tikras, jog Nefis žinojo, kad Gelbėtojo malonė *leidžia* mums ir *igalina* mus nugalėti nuodėmę.³⁴ Štai kodėl Nefis uoliai įtikinėjo savo vaikus ir brolius „tikėti Kristų ir susitaikyti su Dievu“³⁵.

Galiausiai, *tai* mes galime! Ir *tai yra* mūsų užduotis mirtingajame gyvenime!

Malonė pasiekama visiems!

Kada galvoju, ką Gelbėtojas padarė dėl mūsų iki to pirmojo Velykų sekmadienio, noriu garsiai giedoti gyrius Aukščiausiam Dievui ir Jo Sūnui Jėzui Kristui!

Dangaus vartai atrakinti!

Dangaus langai atverti!

Šiandien ir per amžius Dievo malonė yra prieinama visiems, kurių sudužusios širdys ir atgailaujančios dvasios.³⁶ Jėzus Kristus atvėrė kelią mums, kad pakiltume į žmogaus protui nesuvokiamas aukštumas.³⁷

Meldžiu, kad naujomis akimis ir nauja širdimi pažvelgtume į amžiną Gelbėtojo Apmokėjimo svarbą. Meldžiu, kad parodytume savo meilę Dievui ir dėkingumą už beribės Dievo malonės dovaną laikydamiesi Jo įsakymų ir džiugiai gyventume „atnaujintą gyvenimą“³⁸. Šventu mūsų Mokytojo ir Išpirkėjo Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Žr. 1 Korintiečiams 15:55; Mozijo 16:8.
2. 1 Petro 1:3; kursyvas pridėtas.
3. Žr. 1 Tesalonikiečiams 4:18; taip pat žr. eil. 13–17.
4. Jokūbo knygos 4:12.
5. 2 Nefio 25:26.

6. Alma 34:10, 15.
7. Efeziečiams 3:18–19.
8. Doktrinos ir Sandorų 93:28.
9. Tikrai esame „maži vaikeliai [...] kol nesuprato[me], kokius didelius palaiminimus Tėvas laiko savo rankose ir paruošęs [mums]“ (Doktrinos ir Sandorų 78:17).
10. Romiečiams 3:23.
11. 1 Nefio 15:34; taip pat žr. 1 Nefio 10:21; Mozės 6:57.
12. Mozijo 2:21.
13. Žr. Almos 42:15.
14. Almos 34:15.
15. Žr. Izaijo 1:18.
16. 1 Timotiejui 2:6.
17. Žr. 2 Petro 1:11.
18. Doktrinos ir Sandorų 76:56.
19. Žr. Doktrinos ir Sandorų 76:59.
20. Žr. Doktrinos ir Sandorų 84:38.
21. Mozijo 27:25.
22. Moronio 10:32.
23. Žr. Etero 12:27.
24. Žr. Luko 7:36–50; kursyvas pridėtas.
25. Kristaus palyginimas apie fariziejų ir mokesčių rinkėją aiškiai tai parodo (žr. Luko 18:9–14).
26. Žr. Apaštalo darbų 20:28.
27. Romiečiams 6:1–2.
28. Mozijo 5:2.
29. Žr. Doktrinos ir Sandorų 121:45.
30. Žr. Jono 7:17.
31. 2 Nefio 25:23; kursyvas pridėtas.
32. Mato 26:41; taip pat žr. Romiečiams 7:19.
33. 2 Nefio 4:17.
34. Žr. 2 Nefio 4:19–35; Almos 34:31.
35. 2 Nefio 25:23.
36. Žr. 3 Nefio 9:19–20.
37. Žr. 1 Korintiečiams 2:9.
38. Romiečiams 6:4.